

Prorok Ozeáš (výber)

Prvý z malých prorokov

Ozeáš – prorok, ktorý slúžil s prestávkou celých 70 rokov (podľa výpočtu kráľov u neho) v severnom, izraelskom národe /im patrí aj proroctvo; aj tam, kde hovorí o Efrajime, hovorí o svojom obľúbenom kmeni a myslí tým celý Izrael – teda najmä 10 sev. kmeňov/. Zažil úpadok národa, ale aj záchranu národa (2Kr 14,27), potom zas sa národ vracia k pohanstvu a prorok vidí len Boží hnev. Ten príde v podobe asýrskeho zajatia. Toho sa však už prorok nedožil.

Ozeáš svoje proroctvo zažíva na vlastnom živote, Božiemu vedeniu je úplne odovzdaný. Jeho kniha je písaná s citom, je v nej cítiť osobu proroka, ktorý si prežil svoje. Napriek tomu jej nechýba ostrá logika, v ktorej prorok vidí jasné dôsledky.

Prorok pre náš adventný čas ukazuje na prichádzajúci Boží prst, ktorý hýbe svetom. K nám prichádza Ježiš Kristus – aby súd nad bezbožným svetom mohol byť zmenený na milosť v Jeho cirkvi.

1. téma: **Človek v očiach Boha** – Oz 1 (odporúčané piesne: 17, 241, 433)

I. - Boh stvoril človeka na svoj obraz, ako seba. Je to obraz voľby manželky. Má od nej svoje očakávania. Rovnako aj od detí.

II. - Ale: Oz ako prorocký čin berie Gómeru – Izrael (človek) vôbec už nie je tým, čím má byť. Ani jeho deti (Jezreel, Lóruháma, Lóammí).

- Boh je sklamaný. Boh je sklamaný z Izraela. Boh je sklamaný z nás.

III. - Hriech (aktívny aj pasívny) nie je dobrý. Je porušením Božej vôle. Hriechom je poškvrnený aj celý svet. R 8,19-22

Modlitebný týždeň v advente nás chce uviesť na prichádzajúci čas veľkej nádeje, ktorú má pre tento svet pripravenú Boh. Nádejou je príchod Božieho Syna medzi nás, aby nás vyučil čistej Božej vôli a pripravil na cestu zo smrti do života. To je náš cieľ. O všetkom tomto hovorí kresťanom ich Písmo sväté, Biblia. Pre človeka je návodom, ako žiť svoj život a napokon v ňom ostať víťazom, dostať sa do neba.

I. Pôvodný Boží zámer bol človek stvorený na obraz svojho Stvoriteľa. Nevieme, či si môžeme Pána Boha predstavovať ako tvora s dvomi rukami, nohami a hlavou. Taká predstava by bola pravdepodobne nemiestna.

Stvorenie na Boží obraz označuje predovšetkým duchovnú stavbu človeka, ktorá sa prejavuje v našich vlastnostiach. My sme boli pri stvorení svätí, bezhriešni, máme slobodu rozhodovania, možnosť cítiť nábožensky a uvedomovať si samého seba, aj svet okolo seba.

Boh nás tak stvoril, lebo tak chcel. Stvoril nás takých, akých nás chcel mať. Chcel mať svoju podobizeň medzi svojím stvorením. A toto aj docielil. Ľudia boli Jeho dokonalým výtvorom.

V obchode som si kúpil plastovú nádobu, na ktorej bola značka, ktorá o výrobku potvrdzovala, že ju môžem používať tak v mikrovlnke, ako aj v umývačke riadu. Ale hneď pri prvom použití pri ohrievaní jedla sa nádoba tak zdeformovala, že ju nebolo možné ďalej používať. Ba ani pokus ju – hoci aj poškodenú – umyť v umývačke riadu, nevyšiel. Skončila v smetnom koši. Sklamal som sa v nej, nesplnila to, čo som od nej očakával.

Aj Pán Boh od ľudí očakáva, že budú takí, akých ich chce mať. Že budú konať svoje poslanie a úlohu. Tak by to bolo dobré. Na také niečo chce Boh povedať svoje: „Amen, je to dobré.“

II. Prorok Ozeáš, o ktorom budeme hovoriť celý týždeň, žil v severnom Izraeli, v čase náboženského úpadku. Kdeže bola stará viera Józuových rovesníkov, ktorí so zápalom obsa-

dzovali krajinu a plánovali, ako v nej budú udržiavať čistý Hospodinov kult: „Nech je vzdialené od nás, že by sme opustili Hospodina a slúžili iným bohom! My budeme slúžiť Hospodinovi, lebo On je náš Boh.“ Joz 24,10.18b

Lenže ako bol aj Adam kedysi svätý a potom sa zmenil, stalo sa aj z izraelským národom. Za čias proroka Ozeáša sa im Hospodin stal iba jedným z bohov, Bohom, ktorý patrili ich prapredkom a noví, moderní bohovia prichádzajú zo silných krajín severu a východu.

Prorok Ozeáš preto dostáva z neba príkaz – vezmi si ženu ľahkých mravov, pretože Izrael sa mi spreneveril a dávno nie je to, čo mal byť.

Boží muž, v očiach ľudu svätý, robí nápadný symbolický čin. Privádza domov neviestku Gómeru. Ľudia vidia: niečo sa deje, toto nie je v poriadku. Mená detí, ktoré potom Gómera priviedla na svet, hovoria jasnou rečou: Jezreel, Lórucháma, Lóammí. Jezreel každému pripomínal krvavú udalosť z minulosti, ktorá však napokon nemala dobré dôsledky a spôsobovala rozdelenie. Meno Lórucháma znamená neomilostená. A Lóammí – nie môj ľud. Prorok oznamoval Boží pohľad na hriechy Izraela a jeho deti boli akoby „putujúcimi kázňami“, každý sa musel pristať pri ich menách.

III. *Hriech človeka v žiadnom ohľade nie je dobrá vec. Zmenil ľudí zo svätých a obrátených k Bohu na hriešnych, odvrátených od Boha. My dnes robíme len veľmi málo z toho, čo nám bolo dané podľa Božej vôle. Veľa sa ohliadame po svete a do nášho života zasahuje Diabol, aby nás získaval ešte viac pre seba. Konáme tzv. aktívny, aj pasívny hriech. Aktívny je ten, kde vyslovene robíme zlé veci. A pasívny je na druhej strane ten, kde by sme mali urobiť dobré, Božie veci, ale my sa zdráhame a nepostavíme sa zodpovedne k svojej úlohe.*

Potom náš život a aj svet okolo nás vyzerá tak, ako vyzerá. Poškvrnený hriechom, nedokonalý, zlý. Ved' hriech sa dotýka nielen toho, kto ho vykonal, ale aj ostatných naokolo. Či už jeho priamym vplyvom, keď ublíži, alebo aj nepriamo – keď privyká človeka na hriešne konanie.

Aj toto je jedna z úloh kresťanskej cirkvi, ako ju plnil aj Ježiš Kristus – upozorňovať na hriech, zlo vo svete, na miesto, ktoré získava Diabol. Reč dnešnej cirkvi – nás samých – sa nemá báť používať slová, ktorými sa označuje hriech. Ani Ozeáš sa nebál pomenovať svoje deti Jezreel, Lórucháma, Lóammí.

Bez spoznania hriechu na sebe nie je totiž možné robiť pokánie a vrátiť sa k svätému Bohu. Bez spoznania svojho skutočného stavu pred Bohom sa ani nemáme ako tešiť na vianočný príbeh o príchode Božieho Syna k nám.

2. téma: **Človek milovaný napriek hriechu – Oz 3**

(odporúčané piesne: 20, 28, 432)

I. - Boh nenávidí hriech, ale miluje hriešnika. Je smutný z Izraela, ktorý sklamal. Ale stále v ňom ešte vyzerá to, čo do neho vložil.

II. - Gómera je opäť so svojím mužom, Ozeáš to skúša opäť. On odpúšťa napriek tomu, že ona je hriešnica. (Koľkokrát kresťan odpúšťa aj bez pokánia zo strany vinníka.)

III. - Boh v nás vidí svoj vložený potenciál. Napriek tomu, že sme padlí, ešte máme hodnotu. Pán Boh ju chce prebrať k životu. A má k tomu možnosti.

- Ako sa vidíme – ako nehodní, a predsa milovaní? Cesty k Bohu stále nie sú zarúbané.

Pozn.: Predpokladáme, že žena v Oz 3 je práve Gómera, viac k problému pozri Nandrásky K.: Ozeáš

Počas nášho modlitebného týždňa sa chceme pri Božom slove viac dozvedieť o Pánu Bohu a najmä Jeho pohľade na nás. Ako nás asi vidí On? Je z nás sklamaný? Hnevá sa veľmi na nás? (Podobne končí aj kniha Žalospevy 5,22)

I. *Stvorený človek stále nesie v sebe obraz svätého Boha, aký dostal pri stvorení. Aj keď plní hriechu, stále sa spomedzi všetkého stvorenia práve my, ľudia, najviac podobáme na svojho Stvoriteľa. Obraz je však zakalený, špinavý, poškodený. Hriech ako jedna z najväčších*

udalostí sveta ho v nás zastrel a ťažko o nejakom hriešnom človeku povedať, že v ňom vidieť obraz svätého Boha.

Ba niekedy predstavujeme celkom iný obraz, než mal byť pôvodný. Palimpsesty sú staré rukopisy, na ktorých časom písmo tak vybledlo, že noví autori na pôvodný pergamen napísali celkom iný, nový text. Odborníci vedia pod novým nápisom odhaliť aj to, čo tam stálo pôvodne.

Podobne sa stalo aj s hriešnikom. Do človeka bol vpísaný „Boží kód“, Boží rukopis, to je Jeho obraz v nás. Ale tento sme si vlastným hriechom dali prepísať a premaľovať. To je smutné. Zradili sme tak pôvodné určenie. Sme ako presadený strom, ktorý sa nevie spamätať zo zmeny prostredia a nedokáže už prinášať dobré ovocie, ale chradne, hynie.

II. *V 3. kapitole Ozeášovho proroctva vidíme proroka, ako je opäť poslaný za svojou ženou, ktorá ho medzitým zradila. Ved' už bola naučená na iné spôsoby aj pred tým, než vstúpila do manželstva s prorokom. Opäť sa jej ujíma a berie za svoju. A svet naokolo to všetko vidí. Prorok zas svojím činom predstavuje Božie spôsoby.*

Vracia sa k nej, ako sa aj Hospodín vracia k svojmu Izraelu. Ved' Izrael bol a aj zostáva vyvoleným Božím ľudom. Plány na záchranu celého sveta práve cez tento ľud stále platia. Hoci ich bezbožnosť a modlársstvo (hriech) prekážajú a nedá sa s tým zmieriť, napriek tomu nie sú zavrhnuté svätým Bohom.

Pán Boh túži po tom, aby sa Izrael vrátil k svojmu Bohu, aby sa obrátil.

III. *Nikto, žiadna moc ani sila nemôžu Bohu zabrániť vo svojej láske k človeku. On od nás stále očakáva, že budeme s Ním. Podobne ako každý normálny otec či matka túžia po svojich deťoch, aby sa vracali domov a aby bola medzi nimi všetkými vzájomná láska a rešpekt. Ved' sme Jeho obrazom!*

Hriech je iba nečistota, ktorá sa nazbierala na povrchu Jeho obrazu. Tá sa dá odstrániť, ona predsa hodnotu obrazu nemôže znížiť. Sme stále milovaní.

Boh má možnosti, ako Jeho obraz v nás obnoviť. Jemu predsa nič nie je nemožné. On vie urobiť z človeka, ktorý iných nenávidí, človekom plným lásky, zatrpknutého na svet vie zmeniť na človeka plného radosti, ustráchaného naplniť pokojom ... (ovocie Ducha – G 5,22-23)

Všetko toto je pripravené cez prichádzajúceho Ježiša Krista a Jeho kresťanskú cirkev. Sme plní hriechu, neprávosti, ale napriek tomu Bohom milovaní.

Ťažká situácia v našom živote sa môže zmeniť. U Boha to je možné.

V advente hovoríme o prichádzajúcich udalostiach našej záchrany. Cesta je pripravená, Spasiteľ môže prísť.

3. téma: Človek rád riskuje Božiu lásku - Oz 5,12-6,6

(odporúčané piesne: 6, 259, 421)

I. - S Bohom sa nemá zahrávať. On očakáva veľké veci od človeka, k akým ho stvoril. Ale človek stále odkladá a nevracia sa k Nemu.

II. - Proroctvo hovorí o Božom pohľade na nekajúci Izrael. Ak Izraelu nezáleží na Božom návrate, Pán Boh ich nechá napospas osudu. Nech teda skúsia dôsledky svojho zlého rozhodnutia. (Podobne ako v čase Sudcov.)

- Prorok už nevládze čakať – preto pozýva ostatných k pokániu, 6,1-3

III. - A Pán Boh – túži po človeku, ale čo s ním, keď je iba chvíľkový? Vo viere a nasledovaní Boha máme byť stáli – Jk 1,25. Nie spoliehať sa so svetom, že na skutočný život s Bohom je stále ešte čas.

Počas modlitebného týždňa sa pýtame na to, ako nás v našom duchovnom živote vidí sám svätý Boh. Máme chuť žiť dobrým spôsobom, ale veľakrát nám chýba rozhodnutie a vytrvalosť. Podobný problém spomínal aj apoštol Pavel vo vzťahu k B. zákonu. R 7,15-21

I. Keď prišiel za Pánom Ježišom zákonník a správne reagoval na Ježišovo slovo, dostal odpoveď: „Nie si ďaleko od kráľovstva Božieho.“ Mk 12,34 Na prvý pohľad to bolo veľmi dobré vyznamenanie pre toho človeka. Ved' poznal dôležitú pravdu. A bol blízko kráľovstva Božieho. V množstve ľudí, ktorí žijú svoj život celkom ďaleko od Boha, by tento vynikal. Poznawal Boží zákon, vedel aj pohotovo a správne odpovedať na kľúčové otázky.

Spolupracovník am. evanjelistu D. L. Moodyho Philip Paul Bliss (1838-1876, od neho aj ES 496) okrem iných napísal aj pieseň *Almost persuaded* (v preklade K. Royovej: *Blízko pri cieľi*). Je o človeku, ktorý žije v blízkosti cirkvi, iste sa pozná s mnohými dôležitými pracovníkmi, ale sám ešte „nenasadol“ na vlak. Odkladá s rozhodnutím pre Boha. Je tak blízko pri cieľi. Ale zatiaľ ešte nie.

Byť takmer vyliečený znamená byť ešte stále nemocný. Byť takmer prijatý do zamestnania znamená zostať pod čiarou a ostať stále bez práce. Byť takmer doma znamená byť ešte stále iba na ceste.

Poznal som mladého muža, volal sa Vlado a živil sa nosením potrebných vecí do vysokohorskej chaty v Tatrách. Počas silných mrazov a hustej metelice jedného dňa nedošiel. Našli ho na druhý deň, zamrznutého, len 5 metrov od chaty, mimo cesty, strateného, ako sa brodil vysokým snehom. Bol takmer pri cieľi, prešiel niekoľko kilometrov a chýbalo iba 5 posledných metrov!

Čo všetko od nás, ľudí, očakáva svätý Boh! Každý máme svoje určenie, viaceré úlohy. Na ich vykonanie sme dostali potrebné talenty, aj dary. Ale mnohokrát vyčkáваме a odkladáme. Sme tak blízko splneniu našej služby, našich úloh, ale my - odkladáme. Nekonáme, aj keď sa dá. Sme tak blízko.

II. Pán Boh vidí vernosť Izraela ako „ranný oblak, ako rannú rosu, čo sa zavčasu stratí“. Oz 6,4 Národ má možnosť stáť na ceste vyvoleného Božieho ľudu, konať svoju úžasnú úlohu, niesť svetlo, pravdu o skutočnom, živom Bohu medzi všetky národy. Ale všetko je celkom inak.

Žiadne pokánie, žiadny návrat k Bohu sa z ich strany nekoná. A pritom stačí tak málo. Božia milosť pre nich ešte stále neskončila.

Prorok, vidiac situáciu a možnosti, ako z nej von, netrpezlivo presviedča ľudí okolo seba: „Podťe, vráťme sa k Hospodinovi, On nás zbil, On nás aj uzdraví...“ 6,1-3

Pán Boh síce nechal Izrael v slobodnom rozhodnutí, Izrael ochutnal dôsledky svojho zlého rozhodnutia, ale je pripravený vrátiť národu jeho česť.

Všetko sa dá napraviť. Boh je milostivý. Neopustí, ani nezahubí (5M 4,31), trstinu nalomenu nedolomí, tlejúci knôť neuhasí (Iz 42,3).

III. Boh nezlomil palicu ani nad nami. V našich hriechoch a slabostiach sme mohli zostať tak. Mohol povedať ako nad Sodomou, Gomorou a okolím: „Už dosť, koniec mojej milosti!“ A bolo by to aj celkom pochopiteľné. Ani my nemáme trpezlivosť do nekonečna. Ešte dobre, že Hospodin je Boh a nie človek a nám stále ostáva Jeho milosť! Oz 11,9

No nesmieme sa s ňou zahrávať a dopredu s ňou počítať. Nie je dobrou cestou národa izraelského, ktorý sa spoľahol na svoje vyvolenie a zanedbal svoje poslanie.

Tak aj my máme byť vytrvalí v živote v cirkvi a s Kristom (Jk 1,25). Pretože iba tak má náš život a naše kresťanstvo zmysel.

Kristus prichádza, či už vošiel do nášho života. Prichádza a zároveň aj vošiel do tohto sveta. O tom sú Vianoce – ako minulý dej, ale pre mnohých sa až teraz snád' stanú skutočnosťou. My sa na ne tešíme, pozývame Krista do nášho sveta a voláme: „Príď, Pane Ježiši!“ (Zjav 22,20) a zostaň s nami (ES 259).

4. téma: **Človek má východisko zo svojho stavu – Oz 11**

(odporúčané piesne: 11, 21, 416)

I. – Boh nechce smrť hriešneho človeka. Tak ako Jonáš šiel zvestovať koniec Ninive, Boh mal skrytý „záložný“ plán – v prípade pokánia. Človek nie je stratený, nech je akokoľvek zle, nech je akákoľvek (aj duchovná) bieda. Z dna sa dá pozerat' len hore.

II. – Vytrvalú výchovu Izraela pripomína prorok ľuďom v severnom kráľovstve. Napriek všetkým chybám Boh viedol svoj ľud, „orezával suché konáre“ a „přihnojoval rodiace ratolesť“. Izrael má svoju šancu – na správnom mieste. Boh predsa nie je ako človek, aby v hneve zavrhol svet. (Tam, kde sa spomína Efrajim, treba rozumieť celý národ – tak to robil Ozeáš.)

III. – V každej životnej situácii je viac možností, než sa nazdáme. Boh má aj pre náš život pripravený záložný plán tak, ako mal aj pre hriešny svet po Adamovi pripravený plán v Mesiášovi, Spasiteľovi sveta.

Tieto dni adventného modl. týždňa nás pripravujú na slávnosti príchodu Spasiteľa na tento svet. O tom je vôbec advent. On je Božím východiskom pre svet. On je jediná Cesta (J 14,6), ktorá vedie od smrti do života. On je Božím plánom pre nás. To je vôbec hlavná myšlienka celého Písma svätého.

I. *Priepasť medzi nami a Bohom, ktorú vyhlbil (a každý deň v tom pokračuje) hriech, sa normálne nedá prekonať. Odmenou za hriech je smrť (R 6,23), voči tomu sme ako ľudia celkom bezmocní. Môžeme si stavať mosty k Bohu, získavať „čiarky“ do neba a nazdávať sa, že pre naše dobro budeme pred Bohom nádherní, že Ho nejako len prehovoríme.*

Paradoxne – Pán Boh by sa aj z lásky k nám dal prehovoriť, ale bolo by to nespravodlivé. Keď raz platí Boží zákon, ktorý hovorí, že človek si musí niesť svoju vinu, tak to inak nepôjde. Potom by Jeho poriadky neboli spravodlivé, hriech človeka by bol bezcenný a nemal by vôbec žiadny zmysel (teda ani záporný).

Musí prísť pomoc z vonka, nie z našej strany.

Nelson Mandela, bojovník proti apartheidu z Južnej Afriky, bol za organizovanie boja proti rasovej nespravodlivosti v r. 1964 uväznený na doživotie. Márne boli snahy o spravodlivé súdy, až na medzinárodný tlak zvonku (starší si pamätajú v časoch našej novembrovej revolúcie napr. na koncerty popových hviezd za prepustenie Mandelu) africké súdy povolili a po 26 rokoch väzenia bol prepustený. Neskôr sa stal aj prezidentom JAR.

Pomohli Mandelovi tlaky znútra? Márne chcel ísť na slobodu, zbytočne to žiadali jeho spolupracovníci. Pomoc prišla zvonku.

Ani nám nepomáhajú naše snahy, bez pomoci z druhej strany priepasti sme bezmocní. Vďaka Bohu, že On je ochotný zmeniť svoj plán pre hriešneho človeka a nechce ho nechať zahynúť podobne, ako zmenil svoj zámer aj v Ninive, kde sa na Jonášovo kázanie dali obyvatelia mesta na čele s kráľom na pokánia. Jon 3,10

Máme teda východisko zo svojho stavu. S ním k nám prichádza v obeti Ježiša Krista svätý Boh.

II. *Ozeáš v 11. kapitole hovorí priame Božie slová. Pán Boh od počiatku sprevádzal svoj národ ako dobrý rodič sprevádza svoje dieťa. A miluje ho ako svoje dieťa. Aj dieťa robí chyby a skúša hranice a rodič ho napriek tomu nezavrhne, podobne Pán Boh je trpezlivý nad svojím národom a stále ho považuje za svoj vyvolený ľud, za svoje dieťa. Boh sa ho nevie, nedokáže vzdať (v. 8).*

Pán Boh túži po ich skutočnom návrate k Nemu, tak veľmi po nich túži. On je predsa milujúci Boh. Ani omyly národa nespôsobili koniec vzťahu medzi národom a jeho Bohom.

III. *Myslíme si, že snád' je to ťažké v našej situácii? Že už sme tak na tom zle a tak sme sa vzdialili Bohu, že to už nepôjde preklenúť? To je omyl. Mosty sa stavajú aj ponad obrovské priepasti.*

Mnohokrát si ani dopredu nevieme predstaviť pomoc, s akou k nám prichádza Pán Boh. V prvom cirk. zbore predstavili Bohu svoju voľbu – na prázdne miesto po Judášovi Jozef-Barsabáš, alebo Matej. Lós padol na Mateja. (Sk 1,23-26) O Matejovi a jeho pôsobení už z Písma nevieme vôbec nič. Všetko totiž nasvedčuje tomu, že Pán Boh videl celkom inú možnosť, než apoštolovia. Ňou bol farizej Saul, neskorší ap. Pavol.

Aj naše rozpoloženie v živote môže byť nesmierne komplikované a nevieme, odkiaľ nám príde pomoc, kadiaľ ďalej ísť. Pomoc však príde od Hospodina (Ž 121,1-2), len Mu treba dôverovať.

Pre celý svet prišla pomoc, tak, ako bolo od počiatku zaslúbené. Nieкто čakal mocného kráľa, iný politického vodcu, revolucionára, ale prišiel obyčajný syn tesára, Ježiš z Nazareta. On je odpoveďou na našu bezmocnosť, na priepasť medzi nami a svätým Bohom.

5. téma: **Človek stojí pred svojim Spasiteľom** – Oz 14(v. 2-10)

(odporúčané piesne: 23, 520, 440)

I. – Boh poslal záchranu pre každého človeka. Kristus zomrel za všetkých, výkupné dal za mnohých. Mk 10,45 Tento paradox (= všetci, či iba mnohí?) ukazuje na to, že nie každý už patrí naspäť Bohu. Ale môže. Každý sa totiž – môže rozhodnúť.

II. – Prorokovou úlohou je volať v Božom mene každého naspäť k Bohu. Nech sa vrátia. Nech odídu od Asýrie, ona nie je pomocou. Pomoc je v dôvere Bohu.

III. – Boží Syn, Kristus, prichádza ku každému jednému človeku. Môže sa rozhodnúť kedykoľvek. Vstúpiť do jeho prítomnosti. Vrátiť sa naspäť k svätému Bohu. Byť súčasťou cirkvi, Božieho ľudu.

Modlitebný týždeň uprostred adventu nás pozýva k modlitbám oproti svätému Bohu. Prosíme za našu spoločnosť, aby v nej cirkev mohla konať poslanie, ktoré je jej zverené. Vedť Kristus prišiel pre všetkých ľudí, všetci majú právo dozvedieť sa o tom a my, kresťania, za máme povinnosť ísť to povedať, zvestovať. Nech je naše konanie požehnané v posvätení.

I. Všetci ľudia môžu smerovať do Božieho kráľovstva. Detská otázka, či by sa tam všetci pomestili, vôbec nie je namieste. Koľko len ľudí žije na Zemi, toľko má svoje miesto aj u Boha. Vedť každý patrí Bohu, je Jeho obrazom, to len cez hriech sme sa zapožičali Božiemu nepriateľovi. Sami z tohto zovretia nemôžeme vyjsť, preto prišiel Kristus, Záchranca, Spasiteľ.

Pre ľudí dosiaľ žijúcich v hriechu to môže byť a má byť najväčším objavom, ktorý dáva nové perspektívy.

10. júna 2012 neďaleko Ženevy na švajčiarsko-francúzskej hranici, v centre Európskej organizácie pre jadrový výskum (CERN), pokusom v tzv. hadrónovom urýchľovači vedci objavili na malú chvíľu novú časticu sveta, predpokladaný Higgsov bozón. Ak sa to ďalšími výskumami potvrdí, pravdepodobne pôjde o najväčší objav nášho storočia, alebo aspoň nášho života. Táto častica objasňuje mnohé veci najmä ohľadne zmeny najmenších častíc sveta, fotónov, ktoré nemajú nijakú hmotnosť, na hmotné častice (tzv. mióny). Veci teraz riešia, či sa tým pádom nezmení pohľad na celú klasickú fyziku, napr. na Einsteinovu teóriu relativitu.

Tento objav je enormne veľký!

Ale pre náš bežný život sa – aspoň zatiaľ – javí ako úplne zbytočný.

Podobne je aj s objavom nového života človeka, ktorý sa pre iných môže zdať nedôležitým. Ale v skutočnosti je najdôležitejším objavom, aký len Boh dáva človeku.

Kristus zomrel za všetkých – každý môže k tomuto objavu prísť.

II. Proroctvo Ozeášovo končí opätovným volaním národa k pokániu a naspäť k Bohu. Nech konajú pokánie, odvrátia sa od svojho zlého rozmýšľania a žijú opäť riadne ako Boží vyvolený ľud.

Ozeáš videl, ako ľudia v zúfalstve pred mocnou Asýriou, ktorá prichádzala zo severu a podmaňovala si krajinu za krajinou, všelijako premýšľajú a zvažujú aj vzdať sa a prijať ju dokonca za svoju záchranu. Izr. kráľ Menachem si kúpil priazeň asýrskeho kráľa (2Kr 15,19), podobne konali aj iní.

Skutočná pomoc je však u Boha, nie u zemských kráľov. Kedy Izraelci konečne urobia tento svoj dôležitý objav? Múdri a rozumní to pochopí. (v. 10)

Týmto končí prorocko, výzva Ozeášova.

III. Jeho výzva je dobrá. Vyzýva ľudí rozhodnúť sa pre skutočného Boha.

Kristova cirkev privádza ľudí pred podobné rozhodnutie. Každý žije svoj život pred Bohom. Kresťan, pohan, vyznávač svetových náboženstiev.

Boží Syn, Ježiš Kristus, sem prišiel, aby nám ukázal skutočnú Cestu, ktorou je On sám. My všetci stojíme pred Ním ako naším Spasiteľom. Poslaním nášho života, splnením vôle Boha je nájsť skutočnú Pravdu života a byť zachránení pre život. 1Tim 2,4

Po roku máme opäť adventné obdobie, hovoríme o tom, že Kristus prichádza. A my sa modlíme, aby sme aj my, v našich cirk. zboroch boli použítí ako Boží služobníci na získavanie ľudí okolo nás zo smrti do života. Spolu s Ním budujeme Božie dielo, Jeho cirkev.

6. téma: **Človek sa teší zo spasenia** – R 9,25-26 (odporúčané piesne: 16, 27, 608)

I. – Boh (a anjeli s Ním) sa tešia z každého zachráneného človeka (kajúceho hriešnika). To je cieľ tzv. dejín spásy – aby človek mohol prísť k svojmu pôvodnému určeniu – k svojej spásy. 1Tes 5,9

II. – Kresťanská cirkev je ľuďom, ktorý je u proroka Ozeáša nazvaný opäť „Môj ľud“ a „Milovaná“ (ako nevesta Baránkova). To je veľká nádej pre ľudí.

III. – Zažívame radosť z toho, čo prišlo do našich životov? Kristus prišiel a je v nás, v našich životoch, v našom rozmyšľaní. Celý svet Ho však potrebuje – advent = očakávame na Jeho príchod. Nech príde ako Pán pánov a Kráľ kráľov!

Posledný z modlitebných večerov budeme venovať radosti zo spasenia. Ak je niekto zachránený od zlého údely, ktorý ho čakal, celkom iste bude prežívať veľkú radosť. To je logické. Aj my sa dnes chceme radowať, lebo Boh nám nielen otvoril cestu k sebe v Ježišovi Kristovi, ale nás aj víta vo svojej blízkosti, keď po nej kráčame.

I. Cestu z hriechu poznáme. Ňou je pokánie a nájdenie odpustenia cez obeť Božieho Syna na Golgote.

V podobenstve o stratenej ovci Kristus opisuje pastiera, ktorý má takú veľkú radosť z nájdenej stej ovečky, že zavolať susedov a radoval sa spolu s nimi. Prečo to svojim poslucháčom, verejnemu davu, povedal? Aby im oznámil veľkú radosť v nebi nad nájdeným hriešnikom, ktorý robí pokánie. L 15,7

Cieľom všetkých dejov v Písme je záchrana ľudí pre večný život (v teológii tzv. dejiny spásy): Ľudia boli stvorení pre svätý život s Bohom, ale sklamali, padli v hriechu a vypadli z Božej milosti. Ale dostali novú šancu – najprv poznať svoj hriech v zákone a potrebu Božej pomoci, potom Boh ponúkol aj samotnú cestu z hriechu k Jeho svätosti. Cestou je samozrejme Spasiteľ sveta, Boží Syn (J 14,6).

Inej cesty k Bohu niet.

II. Apoštol Pavel sa vo svojom liste rímskym kresťanom vracia aj k prorokovi Ozeášovi, 2. kap. Pán Boh vo svojej túžbe po navrátenom národe zaslubuje, že príde čas, keď ľudu Božiemu nebudú hovoriť „Nie môj ľud“ (= Lóammí, meno syna Ozeáš) a „Neomilostená“ (=Lóruháma, dcéra Ozeášova, obidve mená v Oz 1), ale „Lud môj“ a „Omilostená“. Oz 2,2-3.25

Meno kresťan je pripravené aj pre pohanov, pre každého hriešnika, ktorý bude stáť o svoje spasenie, uverí a bude pokrstený (Mk 16,16). Menovať sa Božím dieťaťom môže kaž-

dý; už nie siroty, ktoré v duchovnom zmysle nemajú pastiera, ale Boží synovia a dcéry, ktorých Otcom je nebeský Boh. Už nie deti náhradného boha, deti Hagary, ale deti pôvodného, skutočného Boha, deti Sáry – List Galatským 4,31.

To je nádherná nádej do života človeka. Boh nám vo svojej milosti opäť, znova otvoril svoje srdce.

III. *Zažívame radosť zo svojho spasenia? Sme vôbec radi, že sme sa rozhodli s Božou pomocou vstúpiť na dobrú cestu?*

Na konferencii EVS v máji tohto roku v Ružomberku prednášateľ hovoril o jednej 89-ročnej babičke zo svojho cirkevného zboru, ktorá už je 47 rokov vdovou: „V mladosti prekonala operáciu chrbtice, odvtedy má stále bolesti, porodila 6 detí, dve jej z toho zomreli ako malé a táto babička sa stále usmieva, ten úsmev tam je viditeľný... Našiel som ju so starým spevníkom, z ktorého si čítala a spievala. Viera bola na nej vidieť a kedykoľvek sa na ňu pozriete, napriek tomu všetkému, čo prežila, z nej žiari radosť, pokoj. Nepočul som ju sťažovať sa, hovoria to aj tí, ktorí s ňou žijú.“

Človek vo viere je plný radosti, ktorú mu dáva Svätý Boh. Tú radosť na ňom aj vidieť. U niekoho v neprestajnom úsmeve aj v ťažkých chvíľach života, u iného vo veselosti, radostnej piesni, a zase u iného v pokojnom živote, v ktorom odmieta zúfalstvo a beznádej sveta. Pretože v Kristovi niet beznádeje, u Neho máme vyhliadky na celkom iný život.

Tohto Krista potrebuje aj dnes celý svet. Kristus prichádza, je advent. Neprichádza iba kvôli každoročnému sviatku, ale v skutočnosti prichádza zachrániť mnohých ľudí svojou obeťou pomocou kresťanskej cirkvi.

Pripravil: Mgr. Ľuboslav Beňo